



Եղիշե Չարենց

Բորբ մի աղջիկ...

Բորբ մի աղջիկ զարկեց ձեռքով իր բոց կոնքին
Ու վերևից խնդաց զվարթ ու ոսկեճայն.
Հագար վարդեր կրակվեցին շուրջը, կողքին,
Հագար խաշխաշ, ու գարնան օր, ու ծիածան:
Քաղցր ծփաց հեշտանք ու տապ, թույն ու գրգիռ
Դաշտերը խաս ծաղիկներով ծփծփացին.
Աշխարհը ալ, նարնջագույն, վառքը կարմիր,
Ողջը հրա՛շք ու խնդությո՛ւն արեգնածին...